

in het werk van Van der Hoef. Hij, de sierkunstenaar, die in zijn jonge jaren tot den bloei van de Berlage-Kunst-en-Kunstnijverheid belangrijk had bijgedragen, sluit in zekeren zin in deze eenvoudige zuivere eerlijke voorstelling een tijdvak van zijn eigen scheppen af. Wat hij tot nog toe zocht, is bereikt, de schoonheid van den eenvoud, de schoonheid van het zuivere. Maar wij zullen bij brood alleen niet leven, en zoo stuwde het leven den jongen, steeds naar verdere volmaking strevende ook in nieuwe banen, in de nieuwe banen welke leiden naar het verstrakken der verschijningsvorm van het gegeven tot in laatsten aanleg hieroglyphische versobering, waarbij echter Van der Hoef, van nature rijk ornamentalist, tot uitersten niet komen zal. Als voorbeeld moge dienen het penninkje aangeboden aan de oprichters der Vereeniging voor Penningkunst (9 en 10).

Tevens zien wij hier, waar de behandeling in richting zoo verwant is aan die van Bolle ten duidelijkste het verschil tusschen Bolle die „tastend” ziet en Van der Hoef die ziende „tast”, het verschil tusschen den in wezen plastischen kunstenaar en den colorist der plastiek.

De terugslag op Berlage had echter een zwakke zijde en wel dat degenen, die naar verrijking gaan zoeken, omdat de zuiverheid hun té star was, het gevaar loopen, — en voor dat gevaar meer dan eens bezwijken — om in de willekeur zonder meer te verzeilen, omdat zij de strakheid van het al te regelmatige vermijden.

Hetzelfde wat wij zien op groote schaal in het bouwen van een Van der Meij, de Klerk en vooral in degenen die deze nabootsen en slaafs of klaplopend volgen, hetzelfde wat wij zien in het asymmetrische meubel, namelijk een zoeken naar vrijheid, naar rijkdom van werking, doch tegelijk een afdwalen, omdat de met moeite verworven vastheid van bouw niet overwonnen en tot grooter ontplooiing verder ontwikkeld doch eenvoudig opgegeven wordt, dat zien wij ook in sommige moderne penningen als die van Krop en Richters (7, 11 en 12).

Vatten wij nu samen, dan zien wij in de kleine keuze penningen welke ik aan uw oog voorbij liet gaan, dat blijkt, hoe de naturalistisch-impressionistische en de zuiver academische richting met name in het portret waardig vertegenwoordigd zijn, hoe verder de versoberend-vereenvoudigende richting der vrij-plastische Kunst in de ontwikkeling der penningkunst zich doet gelden, dat echter daarnaast uit de bouw- en nijverheidskunst een tegengestelde strooming naar grooter vrijheid met name ten aanzien van den meetkundigen grondvorm voor de indeeling zich voelbaar maakt, terwijl het werk van Van der Hoef in vele opzichten de uitkomst van de wisselwerking der beide stroomingen is, vooral in zijn latere werk deze beide vereenigend met behoud van hetgeen in een vorig tijdvak werd bereikt.